

1 Mayıs 1977: Darbeye zemin hazırlamak için yapılan büyük provokasyon

sayfa 2'de

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 437 ■ 9 Mayıs 2012 ■ Fiyatı: 25 krş.

ÖNCE
BARIŞ!

YASAKSIZ, ÖZGÜRLÜKÇÜ ANAYASA İSTİYORUZ

Çoğulcu bir toplumda herşey tek mi olmalı?

Başbakan esip güreledi. “tek devlet, tek dil, tek bayrak ve tek din” dedi. Evet “tek din” de dedi. Daha sonra AKP sözcüleri “tek din” sözünün “dil sürçmesi” olmadığını belirtti. Ama başbakan sözünü düzeltmedi. O “tek din” düşüncesinden ısrar ediyor.

Başbakan’ın bu “tekçi” anlayışı bütünüyle yanlış. Bir yandan Türkiye’nin çoğulcu bir toplum olduğu söylenirken neden “tek dil” olsun? Dünyada birçok devlet tek dilli değil, çok dilli. Bazılarında birden çok resmi dil var, bazılarında ise resmi dilin yanı sıra birçok dil resmi olarak kullanılıyor.

Dünyada bir çok ülkenin birden çok bayrağı var. AB ülkelerinin hepsinin zaten iki bayrağı var ve Türkiye AB’ye üye olmak istiyor. Erdoğan da bu isteğe sahip. AB’ye girmeyi başarsa parlamentonun ve diğer devlet binalarında AB bayrağı da asılacak!

“Tek din” talebi ise bütünüyle saçmalık. Türkiye’de yaşayan çeşitli dinlerden ve inançlardan insanların hepsi aynı dini mi benimseyecek? Herkes Sünni Müslüman mı olacak. Peki Ermeniler, Rumlar Aleviler ve inançsızlar ne olacak?

Erdoğan “Tek devlet, tek bayrak, tek dil ve tek din” derken aslında gönlündeki anayasanın da temellerini çiziyor. Ne var ki halkın büyük çoğunluğu bu zihniyete karşı. Çoğunluğun talebi demokratik, özgürlükçü, yasa dışı bir anayasadır ve bu istek Erdoğan’ın dile getirdiği tekçi anlayışla taban taban zıttır.

Emekçiler 12 Eylül 2010 referandumunda “yetmez ama evet” diyerek darbe anayasalarını çöpe atmıştı.

Şimdi yeni anayasa süreci başlıyor. Yeni anayasa için meclisteki partiler arasındaki uzlaşmaya dikkat çekiliyor. AKP-CHP-MHP’nin uzlaşmasından halkın istekleri çıkmaz.

Onlar mecliste konuşurken biz sokak-

tan sesimizi yükseltelim.

Her türlü dayatmaya karşı özgürlük ve gerçek demokrasiyi savunmak için harekete geçelim.

✚ Kürtlerin hakları tanınmadan yeni anayasa olmaz! Barış ve eşit kardeşlik istiyoruz!

✚ Anayasanın değiştirilemez hükümleri olamaz. Devletin kırmızı çizgileri halkın

özgürlük isteğini engelleyemez. Yeni anayasada tüm ezilenlere özgürlük istiyoruz!

✚ İşçilerin hakları tanınmadan demokratik anayasa olmaz! Grev yasakları başta olmak üzere emekçilerin haklarını kısıtlayan yasalara hayır!

✚ Sınırsız düşünce, örgütlenme ve ifade özgürlüğü hemen şimdi!

**Uludere katliamının
150. gününde sokaktayız:**

**Özür Dilensin,
Hesap Sorulsun!**

26 Mayıs Cumartesi
18:00 - Galatasaray

Uyduruk iddialar ve devletin düzenlediği katliam

Halil Berktaş, *Taraf* gazetesinde çıkan röportajında 1 Mayıs 1977'de Taksim'de gerçekleşen katliamın sorumlusunun sol olduğunu söyledi. Berktaş'a göre sol bir efsane yaratarak bu suçunu gizlemiş. Aslında gerçek tamamen farkıymış.

Bu bir iddia. İddiaı ortaya atan bunu kanıtlar ancak Berktaş binlerce tanığı yaşayan bir olaydan bahsediyor. Binlerce tanık birşey söylerken, Berktaş ve onu destekleyen az sayıda kişi başka bir şey söylüyor.

Bu tartışma artık bitti. Berktaş ve onu destekleyenlerin ileri sürdüğü olguların yanlış ve zaman zaman saçma (20 bin silah-lı İGD'li gibi) oldukları artık kanıtlandı.

Tarihçi Berktaş'ın gücü tarihin yeniden ve farklı yazılmasına yetmedi.

Berktaş'ı yalanlayan en önemli belge, 12 Eylül darbesini gerçekleştiren generallerin iddianamesi.

Bu iddianamede savcı çok açık ve net bir biçimde 1 Mayıs'a kanlı bir elin müdahale ettiğini anlatıyor ve 12 Eylül darbesinin bu kanlı katliamdan sonra zemin kazandığını, 12 Eylül generallerinin 1 Mayıs katliamını da kullandıklarını yazıyor.

1 Mayıs'ın yanı sıra bir iddia daha ortaya atıldı: "Ülkücüler 12 Eylül öncesi konumlarının özeleştirisini yaptılar ama sol bunu yapmadı."

Bu iddiaı ortaya atanlar hem sol içi tartışmaların farkında değiller hem de yine 12 Eylül iddianamesine bakmıyorlar. Bu iddianame Çorum, Maraş, Sivas, 16 Mart, Bahçelievler katliamı gibi olayların Ülkücüler tarafından yapıldığını anlatırken diğer yandan da darbecilerin rolünü vurguluyor.

1 Mayıs katliamını ve diğer Ülkücü faşist katliamlarına rağmen Berktaş ve arkadaşları ortaya atıkları iddialar kafa karıştırıcı istiyor.

Öte yandan 12 Eylül davasını küçümseyen ve "tiyatro" diye suçlayanların tiyatrodan anladıklarının başbakanın tiyatro anlayışından bile daha geri olduğu ortada.

1 Mayıs 2012

Bu sene 1 Mayıs en yaygın şekilde kutlandı. Yüzbinler 1 Mayıs gösterilerine katıldı. kutlamalar kalabalık ve coşkulu oldu.

1 Mayıs'ın en önemli iki eksikliği bölünmüş olması ve merkezi bir vurgudan yoksun olmasıydı.

Sendikal hareket, 1 Mayıs'ta ayrı gösteriler yaptı. İşçi sınıfı "birlik ve beraberlik" gününde bölündü.

Merkezi bir vurgu da eksikti.

Oysa Türkiye'de iki merkezi politik konu var: Barış ve özgürlük.

Özgürlükçü sosyalistlerin örgütü DSİP, İstanbul ve İzmir'de "Özgürlük, barış ve eşitlik" sloganıyla 1 Mayıs'a katıldı. "Kürt halkına özgürlük", "Darbelere hayır", "KCK tutuklularına özgürlük", "Asgari ücretten vergiler kaldırılmalı" talepleri DSİP korajlarının belirleyici sloganlardı.

Aliağa termik santrale 'hayır' dedi

Aliağa'ya yapılması planlanan 7 adet termik santrale karşı, "1 Milyon İzmir'li termik santrale karşı kampanyasının" Aliağa'da organize ettiği miting, binlerce insanın katılımı ile gerçekleşti.

Küresel Eylem Grubu, Karşı Bisiklet gibi aktivist gruplarının yanı sıra Devrimci Sosyalist İşçi Partisi (DSİP), Yeşiller Partisi, Eşitlik ve Demokrasi Partisi (EDP), Küresel Eylem Grubu (KEG), Greenpeace, KESK, Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP), Emek Partisi (EMEP), Demokratik Haklar Federasyonu (DHF), Sosyalist Gelecek Parti Girişimi, Barış ve Demokrasi Partisi (BDP), Halkların Demokratik Kongresi (HDK), Dikili Belediyesi, Petrol-İş, Tek-Gıda-İş, Deri-İş, Disk Genel-İş, Emekli Sen ve Eğitim İş gibi pek çok kurum katıldı.

Sıcağa rağmen müzik grupları coşkuyu yüksek tutmayı başardı. "Termik Santral istemiyoruz", "Güneş rüzgar bize yeter" sloganları her fırsatta atıldı.

Planlanan 7 termik santral den 2 tanesinin ÇED raporu onaylanmış, birinin inşaatı başlamış durumda. Mitingte yapılan konuşmalarda termik santrallerin inşaatlarına izin verilmeyeceğine, başlanmış olanların durdurulacağına yönelik kararlılık ön plandaydı.

Termik santral istemiyoruz

Termik santraller çevreyi çok yoğun olarak kirleten, hammadde olarak kömür, doğalgaz, petrokok (petrol-den elde edilen bir madde) gibi fosil yakıtların kullanıldığı enerji üretim tesisleridir.

Baca atıkları ile havayı, katı atıkları (kül) ile toprağı çok yoğun şekilde kirleten, soğutma suyunun kullanımı ile denizleri olumsuz etkileyen, var olduğu her yerde ekosistemi tahrip edip yaygın hasar oluşturan enerji üretim tesisleridir termik santraller. Ancak tüm yıkıcı etkileri buldukları yerle sınırlı kalmıyor.

Hissedilir şekilde yaşadığımız iklim değişikliğinin başlı-

ca sebebi atmosferdeki karbondioksit gazının artması. Bu gazın en önemli kaynağı ise enerji üretiminde fosil yakıtların kullanılması, yani termik santraller.

2009 yılında doğal felaketlerin dünya ekonomilerine verdiği zarar 63 milyar dolar, 2010'da 243 milyar dolar ve 2011'de de 366 milyar dolardı. 2011 yılında, 206 milyon insan doğal felaketlerden etkilendi.

Bu felaketler kaçınılmaz değil. Enerji üretim modelimizi hızla değiştirmeliyiz. Güneş, rüzgar, jeotermal gibi karbon salmayan enerji üretim modelleri ile iklim değişikliğini yavaşlatabiliriz.

"Acıyıp fırsat vermeyen" demokrat Özal!

"Çankaya'nın şişmanı, işçi Düşmanı" diye tanınan eski Cumhurbaşkanı **Turgut Özal** Amerika'dan **Terüman** gazetesini yazarı **Ahmet Kabaklı**'ya yolladığı mektubunda Hüseyin İnan, Yusuf Aslan ve Deniz Gezmiş'in idam edilmeleri ile ilgili olarak "Acıyıp bir şans daha vermeyelim" diyor. **Ahmet Kabaklı** bu mektubu köşesinde basmış.

Son zamanlarda bazı çevrelerce topluma "demokrat" olarak sunulmaya çalışılan Özal'ın gerçek yüzü bu mektupla ortaya çıkıyor.

Son nükleer santralkapatıldı

Japonya, son çalışan nükleer santral olan **Hokkaido Adası**'ndaki **Tomari** santralini kapattı.

Tomari ile birlikte Japonya ülkedeki 50 nükleer santralin hepsini kapatmış oldu.

Japonya, Almanya ve birçok ülke nükleer santralleri kapatırken Türkiye'de ise AKP hükümeti **Akkuyu** ve **Sinop**'ta yeni nükleer santraller kurmaya çalışıyor.

Seçim gösterisi

Suriye'de sözümlü ona "serbest" seçimler yapıldı. Seçimlere **Baas**'ın yanı sıra rejimin izin verdiği partiler hçbir seçim çalışması yapmadan katıldı.

Rejimin bütün çabalarna rağmen seçimlere katılım çok düşük oldu.

ABD 2001- 2008 yılları arasında "teröre karşı savaş" için yılda 20 milyar dolar harcarken 2009'dan bu yana yılda 200 milyar dolar harcıyor

Mücadele değil, müzakere!

Hükümet, en yetkili ağızlarından Kürt sorununda ikili bir taktik izlediğini açıklıyor: **“Terörle mücadele, BDP ile müzakere.”** Bu yeni gibi görünen açıklamanın hiçbir yeniliği yok!

Yeni olması için, hükümetin Kürt sorununda bir dizi adımını anda atması gerekir.

“Terörle mücadele” stratejisi, hiçbir yenilik taşımadığı gibi Kürt sorununda çözümün önündeki en önemli engellerden birisi. **“Terörle mücadele”** geniş bir kavram ve hangi eylemin terör kapsamına girdiği tümtüyle konjonktür tarafından belirleniyor. Habur’dan girişlerine izin verilen barış elçileri, birkaç yıl sonra ağır cezalara çarptırılabilir.

Habur’dan giriş yapan gerillalar, girişi yaptıkları sırada PKK üyesi değiller miydi?

“Terörle mücadele”, Kürt sorununu bir terör, bir güvenlik sorunu olarak algılayanlara keyfi bir müdahale alanı tanıdığı için bu tanımlamadan süratle vazgeçmek gerekiyor.

Kürt sorunu bir terör sorunu değildir!

Kürt sorunu, bir güvenlik sorunu da değildir!

Kürt sorunu, haklarını isteyen bir halkın devlet tarafından baskı altına alınması sorunudur ve tümtüyle politik bir sorundur. Bu sorunun çözümü konusunda ilk adımı atması gereken ise, devlettir, hükümettir.

Atılacak ve atıldığı oranda sorununun çözümünü kolaylaştırarak ilk adımsa, **“terörle mücadele”** kavramının devlet

literatüründen çıkartılması olmalıdır. Bu kavram, binlerce BDP’linin tutuklanmasında, Kürt milletvekillerinin haklarının gasp edilmesinde, anadilde eğitim konusunda adım atılmamasında, BDP milletvekillerinin sürekli baskı altına alınmasında, konunun özgürce tartışılması ihtimalinin yok edilmesinde, kısacası, siyasal alanın baskı altına alınmasında belirleyici oluyor.

“Terörle mücadele” konsepti, şiddete davettir!

Çözüm ise, sorunun muhataplarının politik diyalog kur-

➤ KCK tutuklularını serbest bırakılsın

➤ KCK operasyonları dursun

➤ Öcalan üzerindeki tecrit kaldırılınsın

➤ Ana dilde eğitim başlasın

masından geçiyor. Kürt halkına sürekli yüksek perdeden konuşanlar, **“BDP ile müzakere”** diyen hükümet yetkilileri, adım atmak zorundadır.

Lafta değil, gerçek yaşamda adım atmak zorundalar hem de!

Bu pratik adımların başında, sorunun özgürce tartışılabilirliğinin güvencesinin verilmesi, KCK’li tutukluların serbest bırakılması ve hükümetin keyfince belirlediği değil Kürt halkı tarafından seçilen, tercih edilen, öne sürülen ve saygı duyulan politik figürlerin muhatap olarak görülmesi gelmelidir.

DÜNYA

Avrupa’da seçimler: “Kemer sıkma” politikaları kaybetti

Geçtiğimiz hafta içinde Avrupa’nın bir dizi ülkesinde yerel veya genel seçimler yapıldı. İngiltere, Yunanistan ve Fransa seçimlerinin sonuçları, kapitalizmin ekonomik krizinin faturasını çalışanlara çıkartmak isteyen **“kemer sıkma”** politikalarının geniş kitleler tarafından kabul görmediğini ispatladı.

İngiltere’de 2010 yılının Mayıs ayında yapılan seçimlerde iktidara gelen Muhafazakârlar-Liberal Demokratlar koalisyonu, AB’nin krize karşı merkezi çizgisi olan **“tasarruf”** tedbirlerini uygulamaya koyulmuş, bunun için bir dizi sosyal devlet uygulamasının budanmasını ve on binlerce kamu çalışanın işten çıkarılmasını programına almıştı. Yerel seçimlerde Muhafazakârlar %5, Liberal Demokratlar ise %7 oranında oy kaybetti.

Krizin en çok vurduğu ülke olan ve IMF-AB’nin **“kurtarma”** paketleriyle krizden çıkış için pilot bölge olarak kullandığı Yunanistan’da ise Troyka’nın dayattığı **“tasarruf”** tedbirleri, işyerlerinden sonra seçim sandığında da halk tarafından reddedildi. Ülkenin geleneksel ana akım partileri PASOK ve Yeni Demokrasi, bir önceki seçime göre toplam oylarında %45’lik bir düşüş yaşadı. Sosyal demokrasinin solunda yer alan dört sol seçenek toplamda %32 oy aldı.

Yeni Demokrasi’nin lideri Samaras, seçim sonrası faşist Altın Şafak dışındaki tüm partilerle görüştü, ülkeyi Euro Bölgesi içinde tutacak bir koalisyona hiçbir partiyi ikna edemedi. Seçimleri ikinci sırada tamamlayan solcu Syriza ise **“kemer sıkma önlemlerine karşı olan partilerle sol bir hükümet”** kurmak istediğini açıkladı. Yunanistan seçimlerinde antikapitalist sol cephe Antarsya ise %1.2’lik oranla bir önceki genel seçimlere göre oyunu üçe katladı.

Fransa’da ise sağcı lider Sarkozy kaybetti. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ikinci turunda, merkez solcu François Hollande %52’lik oy oranıyla galip geldi. İlk turda %12’yi geçen radikal sol aday Melenchon’un da Sarkozy’ye karşı desteğini ilan ettiği Hollande, seçimlerden önceki konuşmalarında **“Avrupa’nın kaderi kemer sıkma değil”** demişti. Sosyalist Parti’nin adayı, ekonomik büyüme için öne çıkaran daha ılımlı bir **“tasarruf”** programını savunuyor, bir yandan da piyasalara onlar için tehlikeli olmadığını güvenini veriyordu. Hollande’ın kazanmasıyla birlikte, Alman Başbakanı Merkel, AB’nin krize karşı temel politikasının kemer sıkma olduğunu ve bundan vazgeçilemeyeceğini söyledi.

Ekonomik kriz ortamında toplumsal kutuplaşmaların artışı, faşistlerin de tabanını genişletmesine neden oluyor. Yunanistan’da Altın Şafak adlı neonazi örgütü %7 oy alarak meclise girdi. Fransa’da ise LePen’in Ulusal Cephe’si seçimlerin ilk turunda %18’lik rekor oy oranına ulaştı. Anaakım siyasetçilerin de göçmen karşıtı ve ırkçı söylemlerde bulunması faşistlerin ekmeğine yağ sürüyor.

Avrupa’da egemen sınıfların krize getirdikleri **“çözüm”** yolları, birçok yerde yapılan gösteriler ve kitle grevlerinden sonra, geçtiğimiz hafta sandıkta da darbe yedi. Üstelik, Avrupalı elitlerin çalışan sınıfların kazanılmış haklarına ve ücretlerine saldırıktan başka bir çözüm de yok. Emekçiler ise krizin faturasını ödememek için örgütlenmeye ve mücadeleye devam ediyor.

Tiyatroyu kim yönetmeli

İstanbul Şehir Tiyatroları’nda sanat yönetmenliğinin sanatçılardan alınarak bürokratlara verilecek olması ile başlayan tartışma sürüyor.

Şehir Tiyatroları sanatçıları kararına itiraz ederken Başbakan’ın konu üzerine yaptığı açıklamalar tartışmayı derinleştiriyor, tepkiyi daha da sertleştiriyor.

Başbakan, tiyatro sanatçıları’nın tepkilerine karşılık olarak Şehir Tiyatroları’nın ve Devlet Tiyatroları’nın özelleştirileceğini açıkladı.

Konu Bakanlar Kurulu’na taşındı ve daha sonra Bülent Arınç hükümet adına yaptığı açıklamada **“özelleştirme”** tehdidini tekrarladı.

Başbakan Erdoğan ve AKP hükümeti derin bir yanılığın içinde. Tiyatroların özelleştirilmesi mümkün değil ayrıca bütün tiyatroların kamu desteğine ihtiyacı var.

Oyun sergilemek pahalı bir iş ve geliri bu harcamayı karşıla-

yacak kadar değil. Tiyatroya gitmeyi teşvik eden bir devlet politikası da olmayınca tiyatroların gelirleri daha da azalmakta.

Bu sorun devlet ve şehir tiyatrolarında olduğu kadar özel tiyatrolarda da var.

Erdoğan tiyatroları özelleştirilen kârlı kamu yatırımları ile karıştırıyor ve tiyatroların özelleştirilebileceğini sanıyor

ama yanılıyor.

Öte yandan bir sanat çalışmasının gene sanatçılar tarafından yönetilmesi, oynanacak oyunların sanatçılar tarafından seçilmesi tek doğru olan tutumdur.

Şehir Tiyatroları oyuncularını hükümet ve belediye kararına karşı direniyorlar.

Sosyalistler tiyatro oyuncularını tümtüyle destekliyor.

sosyalist işçi

SORU
CEVAP

işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

Asgari ücretten vergi kalksın

“Vergi rekortmeni”, Türkiye’nin en zengin adamı **Rahmi Koç**, verdiği bir demeçte “Türkiye’nin yarısı vergi vermiyor” demiş.

Koç belli ki Türkiye’de sadece zenginlerin, patronların yaşadığını sanıyor ve herkes biliyor ki patronların önemli bir kısmı vergi vermiyor. Zarar ettiklerinden değil, vergi kaçırdıkları için vergi vermiyorlar.

İşçiler, emekçiler ise bordrolarından kesilen vergileri ödüyor. Ayrıca Türkiye bütçesinin en büyük gelir kalemi olan KDV ve ÖTV esas olarak gene işçi ve emekçiler tarafından ödeniyor.

İstanbul Serbest Muhasebeci Mali Müşavirler Odası’nın yaptığı bir çalışmaya göre “vergi rekortmeni” olarak yansıtılan en zengin 100 kişinin toplam mal varlığı 92 milyar 351 milyon TL ediyor. Bu yüz kişin in verdiği “rekor vergi” ise 53,5 milyar lira. Yani varlıklarının sadece yüzde 5,7’si kadarını veriyorlar.

Oysa asgari ücretliler ellerine geçen ücretlerinin yüzde 15’ini gelir vergisi olarak devlete ödüyor.

Buna KDV ve ÖTV’leri de eklersek asgari ücretliler en zenginlerin 3 katından daha fazla vergi ödüyor.

Öte yandan en zengin 100 kişi yıllık kazancı 3 milyon 215 bin asgari ücretlinin kazancına eşit.

100 en zengin yılda 2 milyar 40 milyon lira kazanırken ancak 3 milyon 215 bin asgari ücretli bu kadar kazanca sahip.

Yani bir zengin 32 bin asgari ücretliye eşit.

Bu arada İstanbul Serbest Muhasebeci Mali Müşavirler Odası bir çok zengin patronun vergi rekortmenleri listesinde yer almadıklarını açıkladı. Bunun anlamı çok sayıda zenginin açıkça vergi kaçırdığı gerçeğidir.

Bir çok patron hiç vergi ödemezken, birçoğu da gecikmeli bir biçimde ödemesi gereken çok çok altunda vergi veriyor. “Rekortmenler” dahi vergi kaçınıyor.

Yapılan açıklamaya göre büyük patronların sahip olduğu şirketlerin ve bankaların ödediği vergiler de toplam

vergilerin sadece yüzde 10’unu oluşturmaktadır.

Bu durumda Türkiye zenginler, patronlar için bir vergi cenneti, yoksullar, ücretliler için ise bir vergi cehennemidir. Sosyalistler;

➔ Asgari ücret üzerindeki tüm vergilerin kaldırılmasını,

➔ Temel ihtiyaç maddeleri üzerindeki KDV’nin tamamen kaldırılmasını,

➔ KDV ve ÖTV oranlarının bütün mallar üzerinde azaltılmasını,

➔ Zenginlerin, şirketlerin ve bankaların daha çok vergilendirilmesini talep ediyor.

➔ Bir patron 32 bin asgari ücretliye eşit gelire sahip

➔ En zengin 100 kişi yüzde 5,7, asgari ücretliler ise yüzde 15 oranında vergi veriyor.

➔ 100 en zengin yılda 2 milyar 40 milyon lira kazanırken ancak 3 milyon 215 bin asgari ücretli bu kadar kazanca sahip.

➔ Kurumlar vergisi toplam verginin yüzde 10’unu oluşturuyor.

İkamecilik ne demektir?

İkamecilik solda çok sık rastlanan bir tutumdur. Asıl olarak bir siyasi parti ya da grubun kendi eylemini işçi sınıfının eyleminin yerine geçirme anlamına gelir. Yani parti/örgüt kendisini işçi sınıfının yerine kendini koyar.

Sosyalizm işçi sınıfının büyük yığınlarının kendi kurtuluşları için yaptıkları eylemdir. Sosyalizm ancak işçi sınıfının çoğunluğu harekete geçtiği zaman mümkün hale gelir.

İkameciler ise işçi sınıfı adına eylem yapan, onu kurtaracağını iddia eden bir siyasi anlayıştır. Türkiye’de kendisini en çok “işçiler partiyeye, parti iktidara” sloganı ile ifade eder.

İşçi yığınları hiçbir zaman iktidarı almak gibi yoğun siyasi bir hedefle hareket geçmez. İlk hareket daima kazanılabilir, kazanılmak zorunda olan bir talep içindir.

1917 Rus devriminde bu talep ekme ve barış idi. Savaş işçi sınıfı çok kötü bir duruma sokmuştu, giderek ekme bulunamaz hale geliyordu. İşte bu durumda işçi yığınlar “ekmek ve barış” isteyerek sokağa çıktı, Çar’ın askerleri ile çatıştılar. Çar’ın askerleri işçi yığınlar karşısında duramadı, bir kısmı işçilerden yana geçti ve bu durumda işçiler grev komitelerine (sovyetlere) sloganı yükseldi ve Çarlık yıkıldı, gitti.

Çarlık yıkılınca iktidar hemen işçi yığınların eline geçmedi. Bir taraftan sovyetler oluşmaya başladı bir yandan da Geçici Hükümet denen, içinde patronların liberal temsilcilerinin de bulunduğu bir hükümet kuruldu. Bu duruma “ikili hükümet” dönemi dendi.

İşçilerin sovyet örgütlenmesi zaman içinde güçlendi ve sonunda Geçici Hükümet’i tasfiye ederek bütün iktidarı ele geçirdi.

Bu arada (zaman zaman nisbeten küçük yığımsal eylemlerle zor kullanarak) iktidarı Geçici Hükümet’ten alma girişimleri oldu ama Lenin bu eğilimlere daima karşı çıktı.

Sosyalizm büyük yığınların kendi kuruluşları için yığımsal eylemi idi.

İkameci anlayışlar ister sol ister daha sağ görünümü olsun aslında işçi hareketi içinde daima en sağ görüşü temsil eder.

DSİP hakkında bilgi almak için:

0531 451 62 51 - 0555 637 24 50